

Ο οσιακός βίος του Αγίου Αμφιλοχίου εν Πάτμω

/ [Γνώμες](#)

Η ιερα νήσος Πάτμος υπήρξε η γήινη πατρίδα του Αθανασίου και μετέπειτα Γέροντος **Αμφιλοχίου** ο οποίος με τον **οσιακό βίο** του έμελλε να δοξάσει όχι μόνο αυτό το νησί αλλά και πολλά από τα γειτονικά νησιά.

Ο Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής γεννήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου του 1889 μ.Χ. στην Πάτμο, πρώτοτοκο τέκνο του Εμμανουήλ Μακρή από το νησάκι Λειψώ και της Ειρήνης Γαλάνη από την Πάτμο, είχε και τέσσερα αδέρφια: Την Αικατερίνη, που έφυγε για τον ουρανό σε μικρή ηλικία, την Καλλιόπη την άλλη Αικατερίνη(οι οποίες έγιναν μοναχές) και το Νικόλαο.

Το οικογενειακό του περιβάλλον διακρινόταν για το χριστιανικό του ήθος και την ακλόνητη πίστη στο Θεό με ιδιαίτερη προσήλωση στις ελληνορθόδοξες παραδόσεις σε μια δύσκολη περίοδο για τα Δωδεκάνησα τα οποία κατέχονταν από τους Τούρκους και μετά το 1912 από τους Ιταλούς μέχρι που το 1947 συμφωνήθηκε και το 1948 ενώθηκαν με την Ελλάδα.

Η μοναχική του κουρά έγινε στις 27 Αυγούστου του 1906 μ.Χ. στην Ιερά Μονή του Θεολόγου όπου έλαβε το όνομα Αμφιλόχιος, ήταν μόλις 17 ετών αλλά αποφασισμένος να εφαρμόσει με συνέπεια τις μοναχικές υποσχέσεις.

Το 1911 η Μονή του Θεολόγου δίνει την ευλογία της για μετάβαση του μοναχού Αμφιλοχίου στο Άγιον Όρος όχι μόνο για να προσκυνήσει αλλά και για να διδαχθεί χειροτεχνία που ανθούσε ιδιαίτερα εκείνα τα χρόνια. Αφού περιήλθε Μονές, Σκήτες, Ησυχαστήρια και καλύβες και γνώρισε οσίους Γέροντες από τους οποίους γνώρισε μεγάλη ωφέλεια επέστρεψε στην Πάτμο.

Στις 23 Μαρτίου του 1913 μ.Χ. σε ηλικία 24 ετών κείρεται στο Κάθισμα του Απολλώ Μεγαλόσχημος Μοναχός από τον ασκητή και πνευματικό Μακάριο Αντωνιάδη τον Σάμιο πνευματικό απόγονο των κολλυβάδων αγιορειτών πατέρων με πλούσια πνευματική δράση στην Ικαρία, τη Σάμο και την Πάτμο.

Το 1914 λόγω ασθενείας πήγε για νοσηλεία στην Αθήνα και έτσι του δόθηκε η ευκαιρία να μεταβεί στην Αίγινα όπου γνωρίστηκε με τον Άγιο Νεκτάριο στο μοναστήρι της Αγίας Τριάδος που μόλις είχε ιδρύσει. Η πνευματική επικοινωνία τους διατηρήθηκε ζωντανή μέχρι την οσιακή κοίμηση του αγίου Νεκταρίου (1920). Άλλη σημαντική γνωριμία του αγίου Αμφιλοχίου ήταν αυτή με τον π. Ευσέβιο Ματθόπουλο τον ιδρυτή της Ζωής από τον οποίο εμπνεύστηκε και διδάχθηκε τρόπους ιεραποστολής.

Οι πατέρες της Μονής βλέποντας τον αυξημένο ζήλο του για προσευχή, υπακοή την ένθεο ταπείνωση του και τα καρδιακά δάκρυα αποφασίζουν εκτιμώντας τους αγώνες του να τον χειροτονήσουν διάκονο.

Έτσι χειροτονήθηκε διάκονος από τον Μητροπολίτη Κώου κυρό Αγαθάγγελο στις 27 Ιανουαρίου του 1919 μ.Χ. στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου στην Κω, και Πρεσβύτερος την Κυριακή του Θωμά στις 5 Απριλίου του ίδιου έτους από τον Μητροπολίτη Σάμου και Ικαρίας Κωνσταντίνο Βαντζαλίδη στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος στο Βαθύ.

Εφημέριος της Ιεράς Μονής Πάτμου διακόνησε από το 1920 - 1926 με φόβο θεού ιεροπρέπεια, κατάνυξη και καθαρή καρδιά.

Έπειτα διορίστηκε Προϊστάμενος του Ιερού Σπηλαίου της Αποκαλύψεως κατά τα

έτη 1926 – 1932 με πάσα αφοσίωση και επιμέλεια ώστε σύντομα το σπήλαιο να καταστεί πνευματικό κέντρο και λιμάνι καταφυγής πολλών Δωδεκανησίων που έβρισκαν κοντά του παρηγοριά και δύναμη.

Στις 14 Νοεμβρίου του 1935 μετά από πίεση της αδελφότητας γίνεται Ηγούμενος στην Ιερά Μονή της Πάτμου. Στη διάρκεια της ηγουμενίας του ως σημαντικότερο επίτευγμα θεωρείται η ίδρυση της Μονής Ευαγγελισμού το 1937 σε απόσταση 15'περίπου από το μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου.

Όραμα του ήταν η δημιουργία ενός κοινοβίου που να συνδυάζει έντονη ασκητική ζωή και πλούσια ιεραποστολική δράση προς όφελος των ανθρώπων που έχουν ανάγκη με την ευχή να φθάσουν από το “κατ’είκόνα στο καθ’ομοίωσιν”πραγματώθηκε.

Στη διάρκεια της μακράς ενθέου δράσεως του ο Άγιος Γέροντας Αμφιλόχιος γίνεται στήριγμα,εμπυχωτής και πνευματικός οδηγός και άλλων ιερών Μονών και ιδρυμάτων όπως : Της ιεράς Μονής Ευαγγελισμού Λευκάδος Ικαρίας,της ιεράς Μονής Παναγίας Ελεούσης-Ρότσο Καλύμνου.της ιεράς Μονής Αναλήψεως του Κυρίου Καλύμνου,του ιδρύματος Αγίου Νεκταρίου Χανίων και του ησυχαστηρίου Αγίου Μηνά Αιγίνης.

Από το έτος 1968 ο Πατήρ Αμφιλόχιος άρχισε να λαμβάνει μηνύματα κατά τη διάρκεια διαφόρων ακολουθιών ότι εγγίζει το τέλος του επίγειου βίου του εκφράζοντας το μάλιστα προφητικά σε κάποια μοναχή.

Στις 16 Απριλίου του 1970 ημέρα Πέμπτη της Βαϊφόρου εβδομάδος μετά από ολιγόημερη ασθένεια και συνέπεια χρονίων νοσημάτων παρέδωσε την οσιακή ψυχή του εις τον Κύριον σε ηλικία 82ετών.